

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 847 ²	Τοῦ ἁγίου Πολυκάρπου Σμύρνης Τρίτη 23 Φεβρουαρίου 2016 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὁ ἅγιος Πολύκαρπος (κατὰ τῆς βλασφημίας)

Συνιστῶ σὲ ὄλους, ἀγαπητοί μου, μετὰ τὴν Ἁγία Γραφή, μετὰ τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἱερὰ Σύνοψι, νὰ ἀγαπᾶτε ἓνα βιβλίον ποὺ οἱ πρόγονοί μας τὸ ἀγαποῦσαν πολὺ. Εἶνε ὁ **Συναξαριστής**, ποὺ ἱστορεῖ τοὺς βίους τῶν ἁγίων. Νὰ ἐντρυφᾶτε στὶς σελίδες του.

Ἐδῶ θὰ ποῦμε λίγα λόγια γιὰ τὸν **ἅγιο Πολύκαρπο**, ποὺ ἐορτάζει σήμερα.

Ὁ ἅγιος Πολύκαρπος γεννήθηκε τὸ 60 μ.Χ. στὴ Μικρὰ Ἀσία, στὴν ἀλησμόνητη Σμύρνη. Καὶ ποῦ ἀκριβῶς; Μέσα στὴ φυλακή! **Ἡ μητέρα του** ἦταν Χριστιανή, ὡμολόγησε μὲ παρησία τὴν πίστι, καὶ συνελήφθη. Ἦταν τότε ἔγκυος καὶ φυλακίστηκε ἐτοιμόγεννη, μαζί μὲ ἄλλους. Προσπάθησαν νὰ τὴ μεταπέισουν, ἀλλ' αὐτὴ παρέμεινε ἀκλόνητη. Μέσα ἐκεῖ λοιπὸν γέννησε τὸν ἅγιο Πολύκαρπο, καὶ ὕστερα ἀπὸ δύο μέρες μαρτύρησε.

Νεογνὸ τὸν πῆρε μία εὐλαβὴς Χριστιανή, τὸν υἱοθέτησε καὶ τὸν ἀνέθρεψε. Τοῦ διηγείτο γιὰ τὴ γλυκειὰ του μάνα, ποὺ μαρτύρησε μέσ' στὶς φυλακές. Τὸν πότισε μὲ **τὸ νέκταρ καὶ τὸ γάλα τῆς ἁγίας μας πίστεως**.

Αὐτὰ σ' ἐμᾶς φαίνονται παραμύθια. Οἱ Χριστιανοὶ ἐκεῖνοι ἦταν ἀετοὶ καὶ πετοῦσαν πολὺ ψηλά. Ἄν στὴ θέσι τῆς μητέρας του ἦταν καμμιά ἄλλη γυναίκα, θὰ ἔλεγε: Ἐγὼ τώρα εἶμαι ἔγκυος· ἔχω ἄντρα, περιμένω παιδί· ἐγὼ νὰ μαρτυρήσω; ἄς πᾶνε ἄλλοι... Ἐκεῖνοι πᾶνω ἀπὸ τὰ νεογνά καὶ τὰ παιδιά καὶ τοὺς γονεῖς, **πάνω ἀπ' ὅλα, εἶχαν τὸ Χριστό**. Αὐτὸς ἦταν ὁ μέγας ἔρωτας τῆς ψυχῆς τους.

Εἶνε λοιπὸν ἁγία ἡ μητέρα, καὶ ὁ Πολύκαρπος παιδί ἁγίων. Σήμερα τί παιδιά νὰ βγοῦν; Ἄπὸ ποιές μητρες νὰ βγοῦνε ἅγιοι; Δὲν εἶνε ἀγιασμένες οἱ μητρες, δὲν εἶνε ἀγιασμένα τὰ παιδιά. Καὶ γεννιοῦνται τέρατα, τρομοκράτες, ἐγκληματίες. Καλὰ εἶπε **ἓνας σάρετς**, μέγας διδάσκαλος καὶ πνευματικὸς τῆς Ἑρωςίας.

Πῆγε καὶ τὸν ρώτησε ἓνας νέος· –Νὰ παντρευτῶ; Λέει ὁ σάρετς· –Νὰ τὸ σκεφτῶ· ἔλα τὴν ἄλλη βδομάδα. Ὅταν ἦρθε πάλι ὁ νέος τοῦ λέει ὁ ἀσκητής· –Πρέπει νὰ προσευχηθῶ ἀκόμα περισσότερο· εἶνε μεγάλο αὐτὸ ποὺ ζητᾶς, νὰ παντρευτῆς. Μετὰ δυὸ - τρεῖς ἐβδομάδες τοῦ λέει ὁ γέροντας· –Ἐκανα τὴν προσευχή μου, παρακάλεσα τὸ Θεό, καὶ σοῦ ἀπαντῶ· **ἐὰν μπορῆς νὰ φέρῃς ἓναν ἅγιο στὸν κόσμον, νὰ παντρευτῆς**.

Μεγάλα λόγια αὐτά· «Ἄν μπορῆς νὰ φέρῃς ἓναν ἅγιο, νὰ παντρευτῆς»· δηλαδὴ, ἂν δὲν μπορῆς νὰ φέρῃς ἓναν ἅγιο, ἀλλὰ βγάλῃς ἓναν ἀκόμη ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀχρήστων ἢ καὶ ἐγκληματιῶν ἀνθρώπων, ποῦ 'νε βάρους τῆς κοινωνίας καὶ ὅλοι καταριῶνται τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα ποὺ τὸν γέννησαν, νὰ μὴν παντρευτῆς. **Δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα ὁ γάμος**.

Ὁ Πολύκαρπος, μαζί μὲ τὸν ἅγιο Ἰγνάτιο Ἀντιοχείας, γνώρισε ἀπὸ μικρὸς ἓνα μεγάλο διδάσκαλο, ποὺ ὄλους ἐμᾶς νὰ μᾶς πιάσης καὶ νὰ μᾶς στύψῃς δὲν φτειάνεις οὔτε τὸ νυχάκι του. Διδάσκαλός τους ἦταν ὁ **ἅγιος Ἰωάννης ὁ εὐαγγελιστής**, ὁ ἠγαπημένος μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ μας. Τὸν εἶχε κοντά του καὶ τὸν ἀγαποῦσε ὁ Ἰωάννης τὸ μικρὸ Πολύκαρπο.

Ἀργότερα ἔγινε ἀναγνώστης καὶ μελετοῦσε τὰς Γραφάς. Ἦταν ὑπόδειγμα στὴ ζωὴ του. Τακτικὸς μέσα στὴν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ποὺ τότε δὲν ἦταν κτήρια· κατακόμβες ἦταν καὶ σπηλιές. Τέλος, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ὁ Πολύκαρπος διαδέχθηκε τὸν ἅγιο Βουκόλο καὶ **ἔγινε ἐπίσκοπος Σμύρνης**.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἀνέβηκε στὸ θρόνον δὲν ἤσυχασε. Γι' αὐτὸ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του τὸ ποίμνιο τῆς Σμύρνης αὐξήθηκε. Ἄλλ' αὐτὸ προκάλεσε τὴν κακία καὶ τὸ φθόνον τῶν εἰδωλολατρῶν.

Ὅταν ἔγινε ὁ **διωγμὸς τοῦ Δεκίου** (τὸ 143 μ.Χ.), οἱ Χριστιανοὶ τὸν φυγάδευσαν σὲ ἐρη-

μική δασώδη περιοχή. Ἐκεῖ ἔμενε καὶ προσευχόταν. Ἀλλὰ κάτι παιδιά, ἄθῳα, τὸν μαρτύρησαν στὸ ἀπόσπασμα καὶ ἔτσι τὸν βρῆκαν.

Παρουσιάστηκε ἐνώπιον τοῦ ἀνθυπάτου. Ἐκεῖνος τὸν διέταξε **νὰ βλαστημήσῃ** τὸ Χριστό, καὶ ὁ Πολύκαρπος ἀπήντησε μὲ λόγια ποὺ δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὰ ζυγίσουμε·

—Ὁγδονταεξὶ χρόνια ὑπηρετῶ τὸ Χριστό, καὶ δὲν μοῦ ἔκανε κανένα κακό. **Πῶς νὰ τὸν ἀρνηθῶ** καὶ νὰ βλαστημήσω τὸν Σωτῆρα μου;

Βγήκε ἡ ἀπόφασι νὰ τὸν ρίξουν στὰ θηρία. Ἀλλά, περιεργο, τὰ θηρία δὲν τὸν πείραξαν. Ἦς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι· ἐμεῖς πιστεύουμε, ὅτι ὁ ἅγιος ἔχει δύναμι ὑπερφυσική. «*Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ*» (Ψαλμ. 67,36). Τότε ἀκούστηκε φωνή· **Στὴ φωτιά!** Πῆγαν νὰ τὸν δέσουν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν θέλησε. Πέφτοντας μέσα στὶς φλόγες ἔκανε τὴν προσευχή του. Καὶ ἡ φωτιά ἔκανε καμάρια! Ὅπως τὸ πανὶ τῆς βάρκας κολπώνεται ἀπὸ τὸν ἄνεμο, ἔτσι ἔκανε καὶ ἡ φωτιά, καὶ μέσα στὴν καμάρια ἐκεῖνη ἔμενε ἀβλαβής. Στὸ τέλος κήκε, καὶ μιὰ εὐωδία σκορπίστηκε ἐκεῖ, σὰν νὰ καιγόταν λιβάνι.

Ἀπὸ τὸ ἅγιο σῶμα τοῦ Πολυκάρπου ἔμειναν μερικὰ **ἅγια λείψανα**, τὰ ὁποῖα περισυνέλεξαν οἱ Χριστιανοί.

Αὐτὸς ἦταν ὁ ἅγιος Πολύκαρπος· **ἓνας ἅγιος τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων.**

* * *

Ἀπὸ ὅλο τὸν βίο του, ἀγαπητοί μου, ἄς προσέξουμε τὴν ἀπάντησι ποὺ ἔδωσε· «**Πῶς νὰ βλαστημήσω τὸν Σωτῆρα μου;**». Δὲν θέλησε νὰ πῆ κακὸ λόγο γιὰ τὸ Χριστό, καὶ μαρτύρησε.

Ἐκεῖνος μπροστὰ στὰ θηρία καὶ στὴ φωτιά δὲν βλαστήμησε. Ἐμεῖς σήμερα; Ποιὸς μᾶς πιέζει κι **ἀκούγονται βλαστήμιες** μέρα - νύχτα; Δεξιὰ - ἀριστερά, μικροὶ - μεγάλοι, σὲ δρόμους καὶ πλατεῖες, σὲ στρατόπεδα καὶ σχολεῖα, παντοῦ. Βλαστημᾶνε καὶ οἱ γυναῖκες ἀκόμη! **Ποιὸς μᾶς πιέζει;** Μᾶς ἔβαλε κανεῖς τὸ μαχαίρι στὸ λαιμό; ποὺ καὶ τότε πάλι δὲν ἔπρεπε νὰ βλαστημήσουμε, ἂν εἴμαστε Χριστιανοί.

«Χριστιανοί» ποὺ βλαστημᾶτε, **τί κακὸ μᾶς ἔκανε ὁ Χριστός;** Ἦ μάλλον τί καλὸ δὲν μᾶς ἔκανε; Ὁ ἥλιος, ὁ ἀέρας, τὰ ποτάμια, ἡ θάλασσα, τὰ ἄστρα, τὰ δέντρα, ἡ ἀναπνοή μας, ἡ ζωὴ μας, κάθε τικ - τὰκ ποὺ κάνει ἡ καρδιά, τὰ πάντα εἶνε δῶρα του. Τί κακὸ μᾶς ἔκανε;

Τὸν βλαστημοῦμε, καὶ μακροθυμεῖ. Ἀλλὰ μέχρι πότε; **Θὰ ἔρθῃ ἡ τιμωρία.** Καὶ θὰ ἴμαστε ἀναπολόγητοι τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη.

Ἡ βλαστήμια εἶνε **ἡ πιὸ μεγάλη ἁμαρτία** στὸν κόσμο. Οἱ ἄλλες ἁμαρτίες εἶνε παράβασι τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ· ἐνῶ ἡ βλαστήμια εἶνε

ὑβρις τοῦ ἰδίου τοῦ νομοθέτου Θεοῦ, λέει ὁ Μέγας Βασίλειος. Γι' αὐτὸ καὶ **τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ἔχουν ἀγριέψει** ἐναντίον μας. Γιατί νὰ μᾶς ὑπηρετοῦν; Σὰν ν' ἀκούω τὸν ἥλιο νὰ λέῃ· Χριστέ μου, ἄφησέ με νὰ πλησιάσω τὴ Γῆ νὰ τοὺς ζεματίσω. Καὶ ἡ θάλασσα νὰ λέῃ· Ἄφησέ με νὰ φουσκώσω τὰ κύματά μου νὰ τοὺς πνίξω. Καὶ ἡ φωτιά νὰ λέῃ· Ἄφησέ με νὰ τοὺς κάψω. Καὶ ἡ Γῆ νὰ λέῃ· Ἄφησέ με νὰ κάνω σεισμό μεγάλο νὰ τοὺς θάψω... Γι' αὐτὸ **θὰ ὑποστοῦμε τιμωρίες**· δὲν θὰ μείνουν ἔτσι αὐτά.

Τὰ παλιὰ τὰ χρόνια οἱ ἄνθρωποι ἦταν **εὐγνώμονες**. Λίγο νερὸ ἔχουμε στὰ νησιά μας· δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ ποτάμια μεγάλα. Καὶ εἶδα τότε γεροντάκια σεβάσμια, ποὺ ἔπιναν ἓνα ποτήρι νερὸ κ' ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους. Εὐχαριστοῦσαν τὸ Θεὸ σὰν τὰ πουλάκια, ποὺ ὅταν πίνουν ὑψώνουν τὸ κεφαλάκι τους πρὸς τὰ ἐπάνω, σὰν νὰ λένε· Χριστέ, σ' εὐχαριστῶ.

Σήμερα; **Ἀχάριστοι.** Καὶ ἰδοὺ λοιπὸν τώρα ἡ τιμωρία· ἄρχισε ἡ ἀνομβρία! Καὶ ἂν συνεχιστῇ ἔτσι, θὰ ἔρθῃ μέρα ποὺ τὸ νερὸ θὰ μοιράζεται μὲ τὸ δελτίο. Μάλιστα. Γιὰ νὰ μάθης, ἄνθρωπε ἀχάριστε! Ὅπως ἔχω πεῖ χίλιες φορές, ἓνα σκύλο ἔχεις, τοῦ πετᾶς ἓνα κόκκαλο, κι ὁ σκύλος κουνάει τὴν οὐρὰ σὰν νὰ λέῃ· Ἀφέντη, σ' εὐχαριστῶ. Κ' ἐμεῖς, τὴ μπουκιά ἔχουμε στὸ στόμα καὶ τὸ Χριστὸ βλαστημᾶμε. Θὰ ποῦμε τὸ ψωμὶ ψωμάκι καὶ τὸ νερὸ νεράκι. Θὰ στερέψουν τὰ ποτάμια καὶ οἱ λίμνες.

Ἦς πάρουμε λοιπὸν τὸ δίδαγμα αὐτό. Καὶ ὅπως ἀπήντησε ὁ ἅγιος Πολύκαρπος, ἔτσι κ' ἐμεῖς. Καὶ σὲ κάθε βλάστημο ποὺ ἀκούσετε, **διαμαρτυρηθῆτε ν' ἀγιάσῃ τὸ στόμα σας.** Διαφορετικά, ἔχουμε ἁμαρτία. Δὲν ἁμαρτάνει μόνο αὐτὸς ποὺ βλαστημᾷ· **ἁμαρτάνει καὶ ὅποιος ἀκούει τὸ βλάστημο καὶ μένει ἀδιάφορος.**

Ὅταν ἦμουν στρατιωτικὸς ἱερεὺς, μόλις μπῆκα μιὰ νύχτα στὸ στρατόπεδο, ἀκούω ἓνα στρατιώτη νὰ βλαστημᾷ τὰ θεῖα. Τί κακὸ σοῦ ἔκανε, τοῦ λέω, ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Παναγία; Ἄν σοῦ φταῖ ἡ ἀδικία τοῦ κράτους, νὰ βλαστημήσῃς τὸ βασιλιᾶ, τὸν πρόεδρο τῆς κυβερνήσεως, τὸ λοχαγὸ σου. Ἄ, αὐτοὺς δὲν τολμᾶς! **Δειλὸ ἄνθρωπε,** τὸ Θεὸ βλαστημᾶς;

Θεέ μου, σὲ ποιὸν αἰῶνα ζοῦμε! Θὰ ἴπρεπε νὰ μὴν ὑπάρχη οὔτε ἓνας βλάστημος. **Φταίμε ὅλοι.**

Ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτοκόου καὶ τοῦ ἁγίου Πολυκάρπου, ποὺ θυσιάσθηκε γιὰ νὰ μὴ βλαστημήσῃ, **ἄς ἐλεήσῃ καὶ σῶσῃ ὅλους μας**· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**